MV-NU

IN DIT NUMMER:

Het MV-bestuur over het nieuwe beleidsplan, de website en een Madrileense conferentie.

Onmogelijkheden en nieuwe mogelijkheden voor een Eucharistie in de nabije toekomst.

De parabel van de brugwachter

'Urban Mission' in de rafelrand van de samenleving

'Religie was zo gek nog niet.' Waarom verleden tijd?

INFO– EN CONTACTBLAD VAN DE MARIËNBURGVERENIGING

jaargang 22, nr.3
juli 2005

AAN 'T WERK

Midden in de zomer kijken we even vooruit naar het najaar. Daartoe vindt u, beste lezer(es), bij dit nummer alvast een bijsluiter. Deze neemt onze informatieve taak voor een deel over: u krijgt gedetailleerde inlichtingen over het Mariënburgcongres dat we in oktober gaan houden in Amersfoort. Zoals u daarin leest kunt u zich vanaf nu daarvoor opgeven.
"Kerken aan 't werk" is het thema van dit congres, een motto dat misschien wat minder zal gelden van een ander congres, dat pas enkele dagen gesloten zal zijn als wij onze congresdag houden. We denken hier aan de wereldbisschoppensynode, die in Rome dan zal hebben gecongresseerd over het 'kerk-werk' met betrekking tot de eucharistie. Misschien hebben verschillende bisschoppen daar gewag gemaakt van de problemen die zij in hun diocees ondervinden: afnemend aantal kerkgangers, priestertekort, kerksluitingen, parochiefusies. Of de synode energieke besluiten genomen heeft, moeten we afwachten.
Maar wel wordt duidelijk dat kleine groepen enthousiaste gelovigen dat afwachten stilaan beu zijn en zelf als kleine "kerk aan 't werk" zijn gegaan. In dit nummer geeft MV-NU daarover wat wereldwijde informatie (blz. 4-5) en presenteert op deze en volgende bladzijde daarvan een concreet voorbeeld.
Ten slotte een correctie: in het vorige nummer brachten we (blz.10) het ontstaan van onze Mariënburg in verband met het pausbezoek aan Nederland in 1985. Onze vereniging is echter al eerder ontstaan, nl. in 1983, naar aanleiding van de benoeming van enkele 'moeilijke' Nederlandse bisschoppen.
Wij wensen u een mooie zomer toe met daarin, voorzover nog van toepassing, een heilzame vakantie.
Redactie MV-NU

"Mensen gaan vóór regels." Dat is het devies van Adrie de Jong uit Eindhoven. Deze woorden zal ze tijdens ons gesprek nog een fiks aantal keren herhalen. Haar boodschap komt goed over. Daar zorgt ze wel voor. Een schrandere actieve vrouw, die altijd met hart en ziel heeft gewerkt om de boodschap van Jezus door te geven en zijn gedachtenis levend te houden.

Adrie de Jong:

"Mensen gaan vóór regels"

Op dit moment is Adrie de Jong een van de voorgangers van de (leken-) initiatiefgroep *Andreas* in Eindhoven, coördinator van de *Stichting Magdala* en medewerkster aan een *pastoraal uitzendbureau*. Tot voor kort was ze ook nog vice-voorzitter van de Acht Mei Beweging.

Jeugdwerk

Als Adrie Otte is ze opgegroeid in een liberaal rooms-katholiek gezin met veel ruimte en vrijheid om zich heen. Op haar zestiende dook ze met hart en ziel in het jeugdwerk. Leuk om te doen, met al die jonge meiden. Er was een goed team, ze werd verliefd op Kees, ze trouwden en stichtten een gezin. Haar man was ex-priester, maar inmiddels uitgetreden omdat hij *deze* kerk niet meer kon en wilde vertegenwoordigen. In haar stem klinkt duidelijk teleurstelling door:
"Ik bedoel de kerk van de restauratie. Toen wij trouwden was het effect van Vaticanum II en van het Pastoraal Concilie al weggeëbd. Wij hadden gehoopt op een sprankelende kerk voor onze kinderen, met ruimte, mondigheid en serieus nemen van mensen, maar de kerk werd helaas weer conservatief. Regels gingen weer heersen over mensen. Dat is niet goed. Talloze Nederlandse priesters traden daarom uit. Kees ook. Maar die keus had hij voor zichzelf al gemaakt. Dat had

niets met mij te maken. Wel dachten we onafhankelijk van elkaar hetzelfde. Daarom klikte het ook zo goed."

Geen schuldgevoel

Ze vonden elkaar bij het jeugdwerk. "We zaten in hetzelfde team en er was meteen een soort herkenning. Dat is altijd zo gebleven. We hebben drie kinderen samen. Kijk maar, deze ring heb ik altijd bij me." Ze laat een ring zien die uit drie delen bestaat. Dan vertelt ze over haar eerste kindje. Hoe het zomaar werd weggehaald en verdween. Het was dood geboren en het kon dus niet gedoopt worden, geen grafje, niks. En dan was er ook nog iemand die haar ging vertellen, dat haar kindje gestorven was tot haar straf.

Op mijn vragende blik legt ze het uit: "Het moest volgens diegene een straf van God zijn, omdat ik met een uitgetreden priester was getrouwd. Maar (*fel*) ik heb me nooit een schuldgevoel laten aanpraten. Geen moment. Ik voelde geen schuld, wel verdriet, pijn en onrust. Pas jaren later ben ik op zoek gegaan naar mijn kindje. Ik wilde weten waar het was gebleven. Alles nagevraagd, overal geweest, het ziekenhuis, het gemeentehuis, niemand die iets wist. Alle mogelijke begraafplaatsen langs. En toen ontmoette ik die lieve oude man. Zo zorgvuldig. Hij schreef alle kindjes op in zijn opschrijfboekje, jarenlang, hoe ze heetten, waar ze lagen... En dat opschrijfboekje had hij nog: kindje De Jong was bijgezet in het graf van een 93-jarige. Het gaf me zo'n rust. Had onze Erik toch nog een opa gehad. We hebben toen een viering gehouden waarin zijn naam voor het eerst is genoemd, dat was zo troostvol."

Gedachtenisvieringen

Zelf gaat Adrie de Jong op gezette tijden ook voor tijdens de vieringen van de Initiatiefgroep. "Ja, we noemen dat gedachtenisvieringen van Jezus van Nazaret. Elke twee weken komen we bij elkaar in een zaal. Ik doe alles, samen met Kees. Iedereen doet alles vrijwillig en spontaan. Niemand wordt er voor betaald. En we gaan door zolang het doorgaat. Hoe het zo gekomen is? De oude pastoor was een modern en open mens. Op een dag kwam hij vragen of Kees wilde helpen met de vieringen. Zo is het tien jaar geleden begonnen. Inmiddels is de oude pastoor gestorven. En wij zijn doorgegaan als *Initiatiefgroep Andreas*. Er komen toch wel zo'n tachtig à negentig mensen per keer.

We willen niet moraliseren, maar mensen inspireren om zelf hun verantwoordelijkheid te nemen. Zij moeten het doen. Soms is er dopen, bedienen of moet er begraven worden. We doen alles wat gebeuren moet of het nu mag van de regels of niet. Mensen gaan vóór regels, zeg ik altijd. Maar (*lachend*) we zijn heel verantwoord bezig hoor, we doen niet zomaar wat."

Presentietheologie

De Initiatiefgroep runt ook een 'pastoraal uitzendbureau'. Adrie de Jong: "Dat laat mensen werkzaamheden verrichten met als uitgangspunt pastoraat. Zo hebben we een veegploeg, die de stad schoonmaakt, een groenploeg die op verzoek van Natuurmonumenten werkt en een fietsploeg, die van oude barrels goeie fietsen maakt. Het gaat om beschadigde mensen, daklozen, thuislozen, ex-drugsverslaafden, psychiatrische patiënten. We pikken ze op bij het station. Dan drinken we koffie, we praten wat samen en geven elkaar aandacht. Zij ons en wij hun. Dat is wederkerig. Zij komen met hun sores, wij ook.

Daarna of onderwijl gaan we aan het werk. Zelf heb ik de woensdagochtend. Dan draag ik een zaagbroek. Aan het eind van de ochtend nog een kopje koffie en vijf euro met behoud van uitkering. Zo blijven mensen gemotiveerd en krijgen ze perspectief. De woensdag is de heerlijkste dag van de week.

Ons uitgangspunt is de presentietheologie. We willen er zijn voor de mensen. Een eindje met ze meelopen. Geen grote woorden. Maar ze weten wel dat we van de kerk zijn."

Publieke erkenning

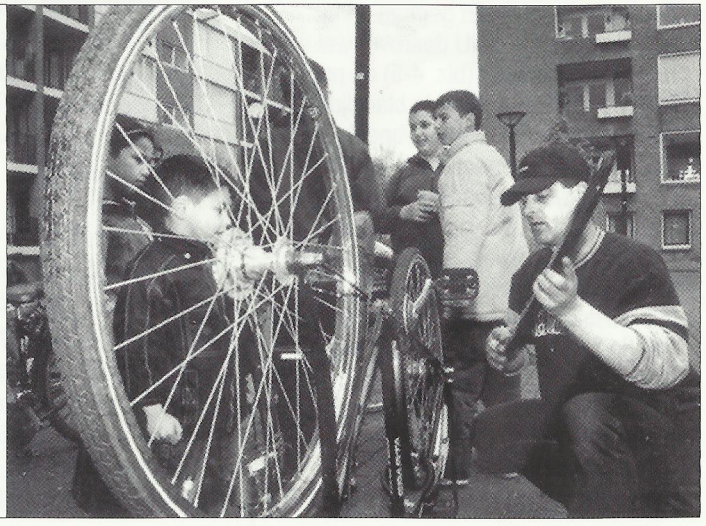
Over de *Stichting Magdala voor vrouw en priester*, die Adrie de Jong coördineert, zegt ze: "Dat is weer een heel ander verhaal. Je weet: veel priesters hebben intieme relaties met vrouwen. Dat komt meer voor dan Rome lief is en meer dan het bisdom wil weten. Sommige priesters komen er eerlijk voor uit, anderen aarzelend en weer anderen beslist niet. Dan moeten die vrouwen zich verbergen. De meeste priesters komen er trouwens pas voor uit als ze gepensioneerd zijn. Dan hebben ze ook niet zo veel meer van het bisdom te duchten.

Het moeilijkste zijn de relaties die niet bekend mogen worden. Daarvoor is Magdala opgericht, zodat die vrouwen hun lotgenoten kunnen spreken en eens vrijuit kunnen praten over hun nood. Want het valt niet mee om je grote liefde altijd te moeten verbergen uit eerbied voor zijn ambt. Wat wij willen is publieke erkenning voor deze vrouwen."

Mensen centraal

Adrie de Jong: "De drive in mijn leven en in mijn geloof is, dat ik zo onder de indruk ben van hoe Jezus omging met mensen dat ik probeer dat ook zo te doen: mensen centraal en regels ondergeschikt."

Margriet Gosker

Het 'pastoraal uitzendbureau' runt ook een fietsploeg die van oude barrels goede fietsen maakt.

Adrie de Jong: "We willen er zijn voor de mensen. Een eindje met ze meelopen. Geen grote woorden. Maar ze weten wel dat we van de kerk zijn."